

ÁPRILY LAJOS

ÁBEL FÜSTJE

Tudod-e, Ábel füstjéből mi lett?
Nézd azt a selymes, szőke felleget.
A Kain füstje? Mint szenny és korom
ott feketül a bús világ-romon.

AZ IRISÓRAI SZARVAS

Virradt. A fákra egyre csendesebben
rivallt alá a mély felhő-torok.
Gáncsot vető boróka-rengetegben
akadtak rá a csorda-pásztorok.

A gornyikhoz levitte nemsokára
tarkóra vetve egy szilaj csobán,
s megvolt az alku egykettőre: ára
egy korty fenyővíz s egy marék dohány.

A simmentali borjának fogadta
fakorlátos, legeltető helyen,
tőgyén mohón csöngött az istenadta,
és elfeledte, hogy testvértelen.

És elfeledte a futó erecskét,
amely bukfenceket kacagva hányt,
s mely hús homályba fogta gyenge testét,
el a zuzmószakállú ősmagányt.

És elfeledte a forrás kis odvát,
amelynek tükre csábító titok,
s ha eltikkadva meg-megszomjazott, hát
napverte, langyos vályúból ivott.

Kristály-tükörben nem láthatta mását,
mikor a szarva büszkén ütközött,
meg nem sejtette büszke származását,
és borjúnak nőtt fel borjak között.

És lett pompás agancsú háziállat,
vadász-szívekbe dobbantó remek,
s csudálva nézte, rajta mit csudálnak
csudálkozó kiránduló-szemek...

De nyárutón, mikor a kék havasról
omlott a köd s leszállt az ősz vele,
beláthatatlan ködruhás magasból
szarvasbögés bűgött a völgybe le.

S akkor: párát zihált remekbe szája,
idegen lett palánkos otthona,
idegen lett testvére, mostohája –
s a ködbe hördült, mint az orgona.

PISZTRÁNGOK KARA

Erőnket lassú víz apasztja,
heves fény s emberszó zavar.
Rég volt, mikor a sík folyóig
lesodort a vak zivatar.

Szakadó felhők záporától
árrá dagadt a patak-ér,
s az áradástól meg nem őrzött
sem kőodú, sem part-gyökér.

Azóta úszunk, folyton úszunk
a vízzel szemben, cél iránt,
utunkat malmok torlaszolják,
a zuhogó súly visszaránt.

Halászsas-árnyék hull a vízre,
ravasz törrel kísért a gát.
Búvóhelyen töltjük a nappalt
s megvárjuk a hús éjszakát.

Azóta minden éjjel úszunk:
futunk a tikkadás elől,
havasra fel, hol mély az erdő
s forrás-izú a patak-öl.

Fehérmelles vízirigó ül
habos kövön s fűgén neszez.
A martok tajtékos vizébe
finom fenyőtű permetez.

A foltos, ritka napsütésben
zölden ragyog a fák moha,
s ha szél mozdul, kövünkre perdül
a málna és az áfonya.

Futunk, futunk a látomással,
súlyos habot hasít a szánk.
Riadozunk az óceántól,
az ér, az ér a mi hazánk.

Vihar ijeszt, kígyó riasztgat,
meredek útunk nehezül.
S szivárványos testünk az éjben
végső iramra megfeszül.

S mire kipirkad fenn a hajnal
s vörös fény gyúl a fenyvesen,
az érhez zúgón, szirten által
megérkezünk győzelmesen.

KÖDÖS ÉV SZAK ELŐTT

Most gyűjtsd a fényt. Magas hegyekre menj,
ahol kékebb és ragyogóbb a menny.
A lelkedet csűr-szélességre tárd
és kéve-számra szedd a napsugárt.
Azt is, amit a nap búcsúzza ont,
ha arany küllöt vet a horizont,
s ott is, hol késő délutánokon
még megragyog fémsárga lombokon.
Sietni kell. Egy nap leszáll a köd
és szűkre fogja szemhatár-köröd.
S egy éj is jön, mely csillagfényt sem ad,
s évmillióig nem lesz sugarad.

OPITZ MÁRTONHOZ

Te nem szeretted zordon csúcsainkat,
neked idegen volt a „hún” beszéd.
Neked a Csáklya villámvert profilja
hiába mondott százados mesét.

Ha fejedelmi kegy fényét elúntad,
mentél keresni csillogóbb napot.
Kis partjainkról szélesebb vizekre
kéjjel siklott ki könnyű csónakod...

...Mi itt keresztre rendeltetve állunk.
Minket a hűség Krisztus-szege tart.
Égő reménység: árva „húnjaid”-ből
jövőt nevelni, embert és magyart.

Élünk Golgota-fellegek tövében,
vádol a múlt és rémít a jelen,
s halunk erdélyi szent Thermopylaeben
némán, büszkén, örökre névtelen

VÁNDOR

A nyugtalan patak lelkét szeretted,
suhogó völgyek útjait követted.
Gyönyörködtél gátnál, zuhatagoknál,
de mindig új szépség után futottál.
Mi lenne, hogyha egyszer nem sietnél
s megállnál egy tónál: Genezáretnél?